

821.111-311.4
Е28

С1211802

Ельсебет Еггольм

Коли ніч
запалює
зірки

НОРА
ДРУК

Малу, задерши голову, дивиться на будинок з чорними кованими балкончиками. Це вже втретє вона приходить за адресою, записаною на конверті із металнвої скриньки разом з прізвищем Ремпор. Малу починає здаватися, що їй ніколи не пощастить розшукати сліди материного минулого.

Щойно вони намірилися подзвонити в якесь із помешкань, аж двері відчинилися і з під'їзду вийшла жінка десь її віку з сумочкою на руці. У неї темні сторожки очі й висвітлене волосся. Коді Блейк ступає крок уперед, сяє своєю чарівною усмішкою і питає щось французькою, однак реакція не така, як очікувалося. Жінка спиняється, мов укопана, затуляється рукою і злякано відступає. Малу поганенько знає французьку, проте розуміє, що жінка зовсім не французенка. Вона щось уривчасто каже мовою, яка Малу невідома.

Голос Коді Блейка міняється. Він ніби допасовується до голосного шепоту жінки. Наче розуміє її мову, принаймні так здається. Слов'янська мова, здогадується Малу. Російська або польська.

Жінка поволі заспокоюється від звуку рідної мови. Вона ввічливо його слухає, губи вже не такі напружені. Потім раптом широко всміхається і вибухає зливою слів.

Вони досить довго розмовляють цією спільною для обох мовою. Жінка поправляє зачіску, пригладжує жакет. Нарешті натискає дзвінок домофона, обмінюється кількома ламаними французькими фразами з мешканцем квартири, а тоді запрошує Коді Блейка підійти. Коді коротко відповідає на бурчливі запитання невидимого голосу й нарешті відчиняє двері. Він підштовхує Малу до входу й шепоче їй на вухо:

— Тут живе Жан Ремпор, третій поверх, праворуч.

— То ви ще й російською розмовляєте?

— Польською. Ця жінка прибирає в кількох квартирах цього будинку. «Начорно», припускаю. Тому й злякалася.

Вони піднімаються сходами.

Їй кортить запитати, де він навчився польської, але вони вже вийшли на третій поверх. Двері відчиняються, гості ще й подзвонити не встигли.

Жан Ремпор — чоловік гігантського зросту. Здається, наче втрапляєш до лялькового будиночка. Він стоїть у зашмальцьованій майці, червоних капцях і жує бутерброд. Чутно, як в глибині квартири працює телевізор.

— Месьє Ремпор? — питає Коді Блейк, напустивши на себе поважності.

Чоловік реагує якось загальмовано. Він нагадує велетенську дитину. Щира усмішка розпливається його обличчям.

— *Oui. C'est moi*⁶².

Чоловік виструнчується, ніби враз опиняється у шкільному класі прадавніх часів, а Коді Блейк — шкільний вчитель з тростиною у руках.

Малу кладе долоню на руку Коді. Вони презираються, і вона бачить: він теж розуміє, що за співрозмовник перед ними. Здитинілий велетень.

Коді Блейк змінює тон і запитує про телепрограму. Жан Ремпор усміхається і махає руками, запрошуючи їх до вітальні з громіздкими меблями й важкими шторами, які не пропускають досередини світла. Тут усе так, як було, мабуть, ще за часів дитинства господаря. Йому десь добре за п'ятдесят. Обстановка дуже зношена й пошарпана, але досить чисто.

Коді Блейк і Жан Ремпор сідають і трохи дивляться телевізор. Програма, звісно, ведеться французькою, тож Малу просто дивиться кадри демонстрації «жовтих жилетів», про які багато говорять і в Данії.

— *Il faut faire attention*⁶³, — промовляє Жан Ремпор і застережно піднімає вгору вказівний палець. — *C'est très dangereux*⁶⁴.

⁶² Так. Це я (фр.).

⁶³ Будьте обережні (фр.).

⁶⁴ Це дуже небезпечно (фр.).

Коді Блейк киває, погоджуючись із ним. А тоді поволеньки починає переводити розмову на те, задля чого вони прийшли.

Доки чоловіки розмовляють, Малу обводить поглядом кімнату, фантазуючи, що, можливо, її мати жила в цьому домі дитиною, бо ж чогось записала адресу на конверті, знайденому в скриньці. Може, ходила цими сходами? Може, стукала у входні двері? Може, гралася з сусідськими дітьми у дворі або на вулиці?

— *À Paris?*⁶⁵ — запитує Коді Блейк.

Жан Ремпор киває. Потім вони замовкають. Жан Ремпор, похитуючись усім своїм огрядним тілом, тупцяє до кутового стола з великим золотим годинником, прикрашеним пасторальними мотивами, який колись зупинився на 15.30. Він витягає шухлядку і виймає звідти листівку з надрукованою адресою.

— А що в Парижі? — отямлюється від фантазій Малу.

— Там живе його мати, — відповідає Коді Блейк, запишаючи листівку в кишеню. — Йї 85. Тут, у цьому помешканні, він провів своє дитинство.

— Як він дає собі раду?

— Каже, що має сестру, яка щодня навідується до нього.

В уяві Малу вимальовуються певні взаємозв'язки. Мати Жана Ремпора цілком могла знати її матір. Вони однакового віку.

Вони прощаються з Жаном Ремпором. Малу подає руку, Коді Блейк промовляє кілька приязних слів, плескає по плечі. Велетень розквітає усмішкою.

— Що ти йому сказав? — цікавиться Малу, коли вони спускаються сходами.

— Щоб не виходив з дому. Сьогодні субота, на вулицях мітингують. Може бути небезпечно, як він сам застерігав.

— А що його мати?

— Марі Ремпор після смерті чоловіка одружилася в друге. Покійний був музейним наглядачем у Парижі.

— То їдьмо в Париж!

— Завтра, — Коді дивиться на годинник. — Зараз мені вже час іти...

⁶⁵ У Парижі? (Фр.)

Ельсебет Еггольм — одна з найпопулярніших письменниць Данії, яка пише кримінальні романи, хоча почала свою кар'єру за клавішами фортепіано. Вона вчилася на музичному факультеті в Королівській музичній академії та на факультеті музикознавства Орхуського університету, а тоді вступила до Данської школи журналістики. Відома в усьому світі як авторка телесеріалу «Those, Who Kill». І хоча роман «Коли ніч запалює зірки» відрізняється за жанром від створеного нею раніше, Еггольм знає, як написати цікаву історію й заінтригувати читачів привабливими персонажами та сюжетом, повним сімейних таємниць.

Малу — талановита піаністка, одружена з успішним імпресаріо, який керує її професійною кар'єрою. Однак того дня, коли помирає її мати, вона втрачає пристрасть до музики і радість від неї. Розчищаючи квартиру матері, Малу з сестрою знаходять старий запис Шопена у виконанні французької піаністки Софі Косто. Музика чарівна, а піаністка на обкладинці платівки дивовижно схожа на Малу, котра вирішує довідатися, хто ж ця таємнича жінка. Пошуки приводять її до Меца у Франції. Незабаром вона дізнається, що Софі Косто була її бабусею, яка загинула під час Другої світової війни і про яку ходили чутки, нібито вона працювала на німців під час окупації Меца. Малу спустошена цією інформацією, але хоче дійти до кінця в своїх пошуках і дізнатися всю правду про Софі і про минуле своєї матері.

www.nora-druk.com

ISBN 978-966-688-090-4

9 789666 880904